

Het Circus van Dr. Cirrus

Stemmen wekten Atia uit zijn slaap. Hij moest zijn ingedommeld, en dat terwijl hem was opgedragen te blijven waken bij het vuur. Hij krabbelde verschrikt overeind en zag schimmen naderbij komen van tussen de oplichtende titaanvarens. Heel even was hij bang dat het nevelcreatures waren, monsters waarvan werd gefluisterd dat die in de diepten leefden en soms naar boven kwamen om zich op eenzame zielen te storten. Maar toen zag hij dat het menselijke gestalten waren.

“Hier is dat addergebroed neergestreken!”, sprak iemand die een aeontoorts droeg.

“Op mijn goede grond, wat denken ze wel niet!” Een ander, met een vet boers accent.

Atia keek snel om zich heen. Braebir had zijn kop diep weggestoken onder een schubbig vleugel en het op en neer gaan van zijn kolossale lijf verried dat hij nog in diepe slaap was. Maar de kleine en watervlugge Yffi schudde, zichzelf begeleidend met zijn kenmerkende gebrabbel, Meester Ardin al wakker.

Net op het moment dat die laatste zich kreunend als de oude man die hij was, overeind werkte van het dunne matje dat op de bosbodem was neergevlijd, hadden de indringers zich door de laatste titaanvarens gewerkt.

Ze waren met zijn drieën en hun eenvoudige gewaden verrieden dat ze lokale dorpingen waren. De enige die nog niet had gesproken, een te dikke vrouw met een rood hoofd, zette haar handen in haar zij en beet hen toe: “Wie heeft jullie toestemming gegeven hier te verblijven?”

“Pa-pardon, we wisten dat niet.... we dachten...”, bracht Atia uit, met zijn handen geheven. Hij vervloekte zichzelf om zijn veel te hoge piepstem.

“Dàchten?”, onderbrak de man met die gloeiende aeontoorts hem al, “Wie heeft jullie zwervers toestemming geven te dénken.” In het licht van de toorts zag Atia nu dat deze man ouder was dan de anderen en iets netter gekleed was; alsof hij de dorpsoudste was of zo.

“Ja, stelletje onderkruipsels. Landlopers!” Die boer weer; een belachelijk dik en klein mannetje.

Atia voelde een hand op zijn schouder en merkte dat Meester Ardin naast hem stond, zijn versleten uniformjasje dicht knopend, “Wij hebben alle recht hier te zijn!”, sprak hij luid en Atia herkende in diens stem dat hij probeerde met zoveel mogelijk autoriteit te spreken, “De Cremoniaanse wetten staan reizigers toe overal de nacht...”

“Reizigers? Gajes zal je bedoelen!”, krijste de dikke vrouw.

“Op mijn land ook nog eens!”, voegde het boertje toe.

“Ha! Jullie hebben geen idee waar jullie over praten! Exclusief eigenaarschap van deze percelen is op grond van de wet niet eens mogelijk”, schamperde Meester Ardin. Hij maakte zich groot en zette een stap naar voren, “Laten we het eens hebben waarom jullie het recht denken te hebben de nachtrust van mij en mijn theatergezelschap te verstoren?”

Het boertje zocht hulp bij de dorpsoudste; “Dit is toch te gek voor woorden! Zeg jij toch eens iets!”

“Ja”, krijste de vrouw weer, “Wat van onze slaap dan? Alsof wij niet ...” Ze viel stil toen de dorpsoudste een hand hief: “Laten we dit als verstandige mensen oplossen. U verlaat nu meteen dit terrein en we zien u nooit meer terug. Dat is mijn voorstel.”

“Vraagt u ons nou om in het holst van de nacht ons kamp op te breken? Ik péins er niet over! In Talūra’s naam!” Atia herkende de opwinding in de stem van zijn meester: hij begon zich alweer boos te maken, zoals zo vaak.

“Laat anders die draak van jullie de boel bijlichten”, zei de vrouw en ze voegde er vilein aan toe: “Oh nee, die luie donder kan alleen maar lullige rookwolkjes uitspuwen.” Atia bekeek haar beter: had zij de vorige dag tussen het schaarse publiek gestaan van hun lauwtjes ontvangen voorstelling in het dorp? Hij zou kunnen...

Er klonk een lage kreun en iedereen keek om toen Braebir wakker werd en zijn kop hief. Hij knipperde met zijn ogen en keek om zich heen; “Goedemorgen saampjes”, klonk zijn imposante basstem, “hoorde ik daar nou mijn naam? En... is het niet wat vroeg?” Hij monsterde met een vriendelijke glimlach de bezoekers en leek zich volstrekt niet bewust van de spanning.

“Ik doe ù een voorstel!” Meester Ardin trok met zijn bijtende stem de aandacht weer naar zich toe; “U vertrekt onmiddellijk en laat ons met rust. En in ruil daarvoor zal mijn gezelschap voortaan uw armetierige achterlijke boerendorp, met onbenullen als die twee” - Meester Ardin wees met een hand die beefde van woede naar het boertje en de vrouw- “met rust laten! Wat denkt u dáárvan?”

Het gezicht van de dorpsoudste verstrakte, “Weet wat je zegt, oude man!”, dreigde hij, “Of wij worden minder vriendelijk!” Zijn twee dorpsgenoten knikten driftig.

Meester Ardin staarde hem woedend aan, maakte ten slotte een wegwerpgebaar en draaide zich om. Hij richtte zich naar Atia: “Ik ben het beu met deze achterlijke uit de stront getrokken inboorlingen te converseren. Kom, we pakken de boel in en gaan op weg naar een plek met iets meer beschaving.”

Atia knikte snel en zette zich meteen aan het werk. Yffi hielp hem, met zijn kleine snelle apen-armpjes, ondertussen driftig brabbelend. En ook Meester Ardin begon zijn slaapspullen op te ruimen, de drie bezoekers volledig negerend. Alleen Braebir deed niet mee: hij rekte zich behaaglijk uit en bromde met diens stem, die de aarde lichtjes deed trillen; “En ik lag net zo lekker... Maar ach: meester Ardin weet altijd wat goed voor ons is”, mijmerde hij verder, “niets mis met een nachtelijke wandeling...” Vanuit een ooghoek zag Atia hoe de draak vriendelijk glimlachte naar de drie dorpelingen. Maar die lachten niet terug.

“Godsgloeiende gruwelen. Wat een gigantische pijp-hoeren-strontzooi!” Stram van de woede ijsbeerde meester Ardin over het zandpad. In zijn vale uniform, dat in vervlogen dagen indrukwekkend moest zijn geweest, zag hij er hopeloos misplaatst uit in de rimboe die hen omringde.

Atia aaide machteloos Uy, de ezel die altijd trouw hun circuskar trok, tot die hopeloos was vast komen te zitten in de modder. Ze hadden reeds vrijwel al hun bezittingen uit hun kar gehaald om het gewicht ervan te verlagen, maar dat had niet geholpen. Misschien wel omdat dat bar weinig bleek te zijn, nu je dat zo uitgestald zag staan. Atia bezat goed beschouwd alleen de kleren die hij aan had: het page-kostuum dat hij droeg bij optredens. Het was aan hem geschonken door Meester Ardin; net als de violino die hij bespeelde.

Yffi zat druk op en neer te springen op de bok van de kar en brabbelde nog heftiger dan normaal. Atia keek hem aan en vroeg zich af of het alleen maar willekeurige klanken waren die hij uitstootte, of dat hij een heuse taal sprak. En zo ja, zou er dan ergens in dit universum iemand Yffi kunnen verstaan?

Atia herinnerde zich dat meester Ardin had gezegd dat hij niet eens wist waar Yffi vandaan kwam. Hij had hem ooit gevonden in een lokale dierentuin, waar men ervan overtuigd was

dat Yffi een lemoer was, een apensoort van de Oude Aarde. Volgens Meester Ardin kon dat onmogelijk kloppen. En om die reden had hij Yffi gekocht en opgenomen in diens theatergezelschap.

“Het Circus van Dr. Cirrus”, zo heette dat, volgens de ooit bontgekleurde maar nu vervaagde belettering op beide zijden van hun kar. Atia had nog steeds geen idee of Meester Ardin zich nu zèlf die alias had aangemeten, of dat hij misschien wel de kar uit de failliete boedel van een voorganger had overgenomen.

Atia had er zelf ook niet vanaf het begin bij gehoord. Hij was pas ‘toegetreden’ toen hij Meester Ardin op een avond in de herberg van zijn stiefouders was geweest en Atia had zien spelen op een wrakke ukelele. Hij had net zo lang ingepraat op Atia’s stiefouders tot ze ermee hadden ingestemd dat hij in de leer zou worden genomen.

En sindsdien had hij rondgereisd met het gezelschap en optredens gegeven in de uitgestrekte berggebieden van Cremonia. Aanvankelijk hadden ze best succes geboekt, maar wel met name door de fantastische acrobatische toeren van hun twee struiskatten Ani en Ina. Toen beiden echter kort na elkaar waren gestorven, waren eigenlijk alleen de trucs van Yffi nog een succes. Hij kon op wonderlijke wijze opeens verdwijnen en dan ergens anders weer opduiken. Het publiek noemde het goocheltrucs, maar Atia wist inmiddels beter: Yffi had gewoon ècht dit bijzondere vermogen.

Meester Ardin en hij zelf maakten intussen vooral muziek en zongen erbij, maar oogstten meestal maar lauwe bijval. En dan was ten slotte Braebir er nog, hun draak. Die baarde echter al jaren geen indruk meer, sinds hij op zijn hoogst nog wolkjes rook uitblies. Niet dat hij niet geen vuur meer wilde spuwen, hij zou alles doen om zijn dierbare Meester Ardin te plezieren, maar het lukte hem gewoon niet meer. Was het de ouderdom? Atia had geen idee, hoe oud werden draken überhaupt?

“Kom! Nog één poging om dat godvergeten kreng los te trekken”, gebod Meester Ardin luid. Zijn ogen spotten het vuur dat Braebir niet meer kon produceren. Atia wist dat hij maar beter kon doen wat opgedragen was en trok Uy’s teugels strak. Achter de kar zette Braebir zich schrap om te duwen.

“Op drie!”, gebod Meester Ardin, wijdbeens midden op het pad staand. Hij hief zijn potsierlijke staf alsof hij zo’n tovenaars was uit de klassieke fantasy-boekjes en telde af. Een laatste krachtsinspanning: de kar piepte en kraakte, een wiel slipte in de modder en toen opeens schoot de kar los. Atia hijgde opgelucht en streelde dankbaar Uy’s neus. Hij zag hoe Meester Ardin vermoeid op zijn staf leunde en grauwde: “Eindelijk, verdomme! Dank je hartelijk Godin Talüra, jij stinkende greppel-hoer.”

Atia wilde net iets zeggen toen er opeens een viertal mannen vanuit het niets tevoorschijn kwamen. Ruige types, te oordelen aan hun militaire outfits, die zo te zien nog stamden uit de Derde Galactische Oorlog.

Eén van hen kwam sarcastisch klappend naderbij: “Wat een kostelijke show. Zoveel beter dan wat we vandaag in het stadje van jullie zagen! We hebben ons dood gelachen!”

“Dr. Cirrus, met uw welnemen. Met wie heb ik het genoeg?”, sprak Meester Ardin met de grootst mogelijke waardigheid uit. Hij stak zijn vrije hand uit, maar die werd achteloos weggeslagen.

“Noem me maar Robinhood”, sneerde hun bezoeker. Met een flitsende beweging van het mes dat hij opeens vast had, sneed hij de geldbuidel los van Meester Ardin’s gordel en griste het weg.

“Geef dat terug!”, barstte Meester Ardin los en hij begon met een vlamme scheldpartij uit te varen tegen deze ‘Robinhood’. Die onderging het onaangedaan en instrueerde daarna kortaf zijn kompanen: “Doorzoek hun spullen, neem alles mee van waarde!”

“Jij klootzak”, brieste Meester Ardin en hij vloog Robinhood aan. Atia, nog steeds verstijfd van schrik, kon alleen maar toekijken toen zijn meester achterwaarts in de modder werd

gegooid. Atia hoorde hoe Braebir ongerust snoof. Hij keek om en zag hoe hun draak hun kant op snelde. Robinhood's mannen zorgden er angstvallig voor dat ze uit zijn buurt bleven, terwijl ze de al uitgestalde spullen doorzochten.

Meester Ardin was inmiddels alweer overeind gekrabbeld en maakte snel een geruststellend gebaar voor hij zijn aandacht weer op Robinhood richtte: "Moge Godin Talüra jou en al je nakomelingen vervloeken en eeuwigdurende kruisrot bezorgen!"

Maar Robinhood lachte de vervloeking lichthartig weg...

Al voordat de voorstelling moest beginnen, had Atia een heel slecht voorgevoel. Werktuiglijk speelde hij een walsje op zijn violino (die gelukkig niet gestolen was!) en keek bezorgd rond. Het publiek dat was toegestroomd was talrijker dan hij gewend was, maar vooral anders. Veel mensen leken al een slok teveel op te hebben en er hing een geur van oproer in de lucht.

Atia keek opzij en merkte ook bezorgdheid bij Meester Ardin. Maar die leek zichzelf te vermennen en klopte hard met zijn staf op de keien van het dorpsplein; het teken dat de voorstelling begon.

"Welkom bij de magische wereld van Dr. Cirrus en zijn Circus!", baste hij met trotse stem. De woorden die volgden kende Atia maar al te goed: "Laat u meenemen in een wereld van wonderen! Laten we..."

"... er nog één op drinken, bedoel je zeker, ouwe gek!", brulde iemand. Hij proostte ruw met een zijn mok vijgenbier en oogstte gelach.

Meester Ardin deed alsof hij het niet gehoord had: "Laten we u versted doen staan van verbazing en ontzag!" Dit was het moment waarop Braebir altijd zijn rondje deed langs het publiek; overal trots zijn kolossale gestalte tonend en zijn geschubte vleugels spreidend. Zijn verschijning moest een zucht van bewondering of angst in het publiek teweeg brengen, en meestal gebeurde dat ook. Maar niet nu! Nu werd er al heel snel een mok bier tegen Braebir's massieve kop gegooid. Door het bier knipperde hij hevig met zijn ogen en hij baste verbaasd: "Hé, lieve mensen, pas eens een beetje op..." Zonder het zo bedoeld te hebben, oogstte hij schamperend gelach van het publiek. Nóg meer pullen werden gegooid en Braebir beschermde zijn kop onder zijn vleugels. "Hé", riep hij nog eens, "Hé!" Hij ontving alleen maar nog meer hoongelach: "Ha, wat een oud wijf is dat beest zeg!", hoorde Atia, en: "Wat een pruts-draak!"

Meester Ardin probeerde de situatie te redden door snel naar voren te stappen. Hij hief bezwerend zijn handen: "Kom, mensen, laten we het leuk houden!" Hij boog zich voorover om Braebir iets toe te fluisteren. De draak draaide zich om en droop af om te verdwijnen achter hun circuskar, het enige decor in hun voorstelling.

"Ik zie dat de stemming er al goed in zit", riep Meester Ardin en hij ontdook sierlijk nóg een rondvliegende biermok, "Tijd voor wat muziek, dan maar!" Atia bewonderde hem hoe beheerst hij bleef en merkte pas laat dat Meester Ardin hem wenkte. Snel stapte hij naar voren en Meester Ardin beet hem toe: "Violüra Polka". Pas nu merkte Atia hoe gespannen zijn baas echt was en hij moest de angst wegslikken voor hij kon inhaken op het inmiddels al ingezette wijsje. Meester Ardin begon met het couplet en in de refreintjes zong Atia de tweede stem. Yffi deed intussen verwoed een grappig bedoeld dansje.

Atia was verbaasd over hoe goed ze toch nog speelden gezien de omstandigheden. Maar toch kon hun optreden het publiek niet erg bekoren. Er klonk boe-groep en ze kregen alweer van alles naar hun toegegooid. Met hangen en wurgen haalden ze het einde van het liedje. Atia stapte snel naar achteren, terwijl Meester Ardin nogmaals probeerde zijn publiek in toom te houden: "En dan nu: de hoofd-attractie van de avond! De grote verdwijntruc!"

"Goed idee! Opzouten met je verlopen bende", riep iemand. Hij kreeg veel bijval.

Meester Ardin deed alsof hij het niet gehoord had en riep Yffi naar voren. Die posteerde

zich op een grote met rood velours beklede zuil, eentje waarvan er verderop nóg één stond.

“Aanschouw hoe ik de wetten van de fysica breek met deze verbijsterende truc”, baste Meester Ardin met luide stem om over het rumoer heen te komen, “Aanschouw hoe ik mijn kleine assistent uit het niets laat verdwijnen!” Meester Ardin had zijn introductie flink ingekort en stampte nú al hard met zijn stok op de grond. Yffi deed alles goed, daar lag het niet aan: opeens was hij weg en verscheen hij weer op die zuil een heel stuk verderop. Maar het publiek leek niet onder de indruk. Iemand stapte naar voren en griste brutaal Meester Ardin zijn staf uit de handen. Hij bekeek die keurend, pakte hem toen met beide handen vast en brak het in tweeën over zijn knie. “Doe dat nog eens zónder die toverstok van je! Bedrieger!”, snauwde hij.

Atia merkte hoe Meester Ardin met de grootste moeite zijn kalmte bewaarde, “Dat was een hele waardevolle staf, jonge vriend. Maar ik zal doen wat je vraagt!” Hij deed alsof hij zich concentreerde en bracht toen opeens zijn hand omlaag. Opnieuw verzaakte Yffi niet; hij ‘sprong’ uit het niets terug naar de oorspronkelijke zuil.

Maar de menigte slikte het nog steeds niet: “Oplichterij!” Nog meer mensen stapten naar voren om de zuilen aan een inspectie te onderwerpen, en toen Meester Ardin hen probeerde tegen te houden, werd hij ruw tegen de grond geduwd. Daarmee leek het hek helemaal van de dam, want steeds meer mensen begonnen zich ermee te bemoeien. Iemand kreeg zelfs Yffi te pakken en in het gedrang viel Atia op de grond. Vanuit zijn ooghoeken zag hij hoe Meester Ardin nog éénmaal overeind krabbelde en de orde probeerde te houden. Maar toen goot iemand een grote kan bier over hem uit en dat leek de spreekwoordelijke druppel. Atia zag het gebeuren: er leek iets te knakken in zijn baas en zijn laatste verweer werd gebroken. Meester Ardin zakte krachteloos neer op de grond en Atia’s hart brak toen hij het zag, te midden van de chaos, waarin mensen nu zelfs de circuskar overhoop begonnen te halen.

Een donker gerommel zwol echter snel aan en toen Atia om zich heen keek zag hij hoe Braebir zich helemaal had opgericht. Voor zijn eeuwig vriendelijke glimlach was een woedende grimas in de plaats gekomen. Had hij hetzelfde gevoeld, was dat het? Had hij gemerkt hoe zijn geliefde baas was verslagen en gebroken?

Atia begreep opeens heel goed wat er ging gebeuren en huiverde. Hij krabbelde haastig overeind en rende naar Meester Ardin. Hij trok hem overeind. Braebir was intussen op de circuskar was gesprongen en de mensen daar zochten in paniek een goed heenkomen. Atia wurmde zich tegen de stroom in en trok Meester Ardin in alle macht mee. Tot zijn opluchting zag hij hoe Yffi blijkbaar was ontsnapt en zichzelf in veiligheid bracht onder de circuskar.

“Vervloekt zijn jullie!”, brulde Braebir met een stem die de aarde deed schudden, “En branden zullen jullie!” En net op het moment dat Atia Meester Ardin terug naar de beschutting van hun circuskar had getrokken, begon de draak boven hen vuur te spuwen. Veel vuur! Heel veel vuur! En terwijl de mensen en gebouwen tegelijkertijd werden verzengd in de gulzige vlammen, leek Braebir vooralsnog nog helemáál niet van plan te stoppen...